VŠEHOCHUŤ

Červenec 2026

TAJEMNÁ MÍSTA - MOJOCOYAS
GEOLOGIE - CO TO JE ?
NAIVISTÉ - DRAGAN GAŽI
ČESKÉ SCIFI - JOSEF NESVADBA
MATEMATIKA - TROJÚHELNÍKY 2

PRO RODINU, PŘÁTELE A ZNÁMÉ

KDO NECHCE ČÍST, TAK SI PROHLÉDNE OBRÁZKY

MILÍ PŘÁTELÉ A PŘÍZNIVCI,

a jedeme dál kolem bílých skal - seznámíme se místo "Vesmíru a vůbec" s geologií, co to žere a kde to spí. Možná v Bolívii na Moiocovas nebo s tím blbcem z Xeenemunde, jak píše pan Nesvadba. Na skále, ne bílé, ale černé, také stojí zříceniny hradu Blansko se zlým obrem, dnes již vyhynulým. Možná, že jeho obrázek nakreslil i naivista Dragan Gaži, pokud ovšem jsem z Chorvatska zabloudil. V Litoměřicích se začneme zajímat o původ baráčků, domů, hradeb, věží a kostelů. No a pamatujete si ještě něco z geometrie? Co strany a úhly v trojúhelníku? A věty o shodnosti trjúhelníků?
Tak si vše užijte a HLAVNĚ KLID.

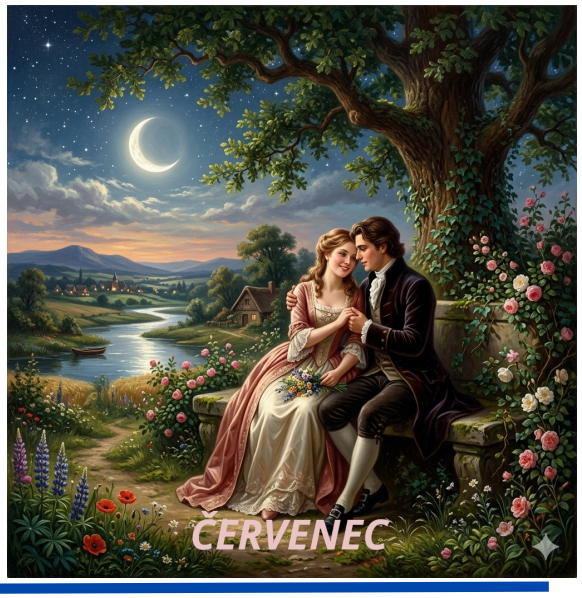

Z DOMOVA

Bonýsek je celý vykulený z toho, jaké je teplo - hnusných 40. Kytičkám to vyhovuje, pokud mají vodu. Ve studni není. Všichni čekáme na déšť.

BLOGOVÁNÍ

začal červenec a trochu se ochladilo. Mimo návštěv zubaře a koupi nové lednice jsem se flákal s php a javascriptem, Kubuntu, instalacemi aplikací. V matematice se momentálně zabývám specielními okruhy a nadefinoval jsem si p-vektory. to asi bude také dlouhá cesta. No a Gimp, Scribus také v nových verzích přinesly něco nového. Pokusně se bavím s AI, používám Gemini v Google a Leo v Brave. Zatím zdarma. Třeba nás, malé bezvýznamné uživatele, nechají napokoji. V klubu stále 41. Bye.

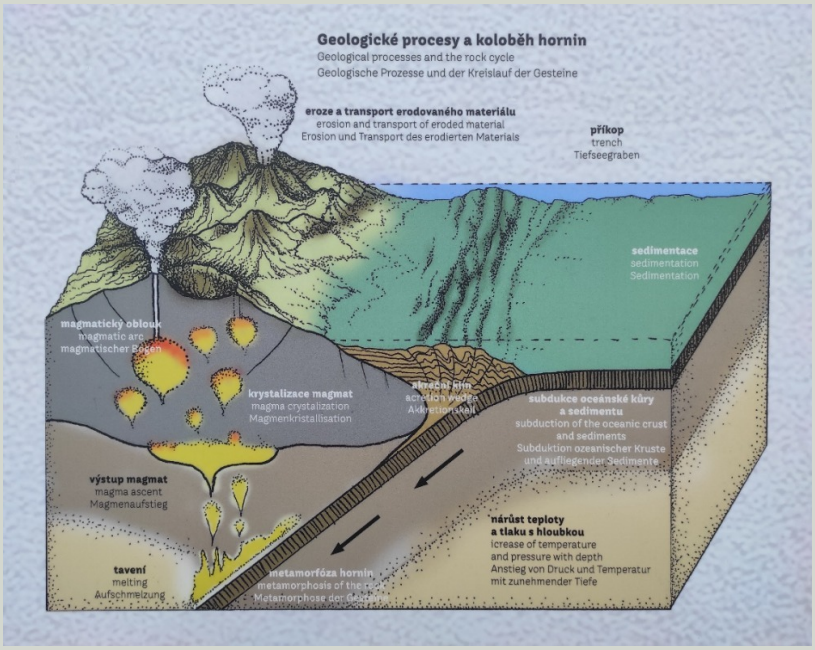

Z gelogie

O tom, co máme pod nohama, jak to vzniká,.... a vůbec o geologii .
Dnes **- co to je geologie.**

1

2

Naivisté

Dragan Gaži (1930-1983) byl Chorvatský malíř. Jeho díla lze nalézt v Chorvatské muzeum naivního umění v Záhřebu.

Tajemná místa

Mojocoyas byla prekolumbijská kultura, která obývala území dnešního Bolívie, především v departementu Chuquisaca a oblasti Samaipata..

3

České scifi a fantasy

5

Josef Nesvadba (1926 Praha – 2005 Praha) byl český lékař a spisovatel. V období socialismu byl spolu s Ludvíkem Součkem nejvýznamnějším českým představitelem žánru vědeckofantastické literatury.

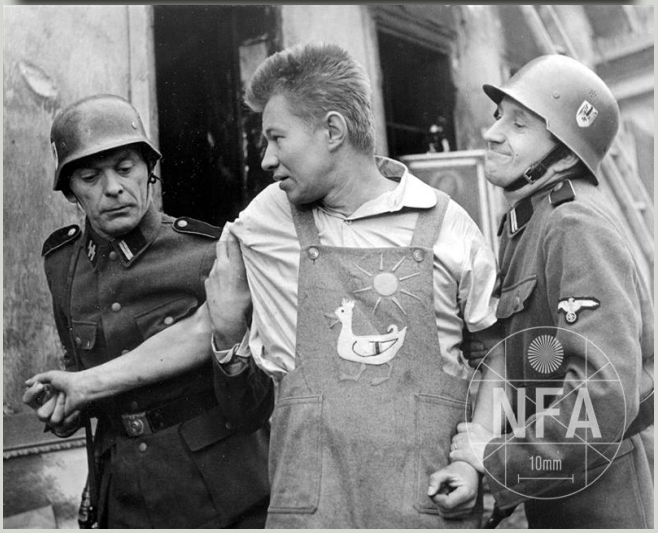

Geologie

Geologie je přírodní věda zaměřující se na procesy neživé přírody v rámci známého vesmíru. Zkoumá složení, stavbu a historický vývoj Země a jiných vesmírných objektů. Rovněž se zabývá pochody, které probíhají v jejich útrobách i na povrchu (geologické děje).

Studium fyzického materiálu Země sahá přinejmenším do starověkého Řecka. Již Aristotelés psal o rychlosti geologických změn. Správně odhadl, že se Země mění, ale tak pomalým tempem, že tyto změny nelze pozorovat během života jednoho člověka. Theofrastos (372–287 př. n. l.) sepsal práci Peri Lithon (O kamenech). Během římského období to byl Plinius starší, kdo se nejvíce věnoval geologickým tématům. Popsal mnoho minerálů a rud. K jeho největším vědeckým úspěchům patřilo, že správně určil původ jantaru.

Někteří moderní geologové si myslí, že původ geologické vědy lze hledat spíše v Persii, během tzv. islámského zlatého věku. Jedním z prvních perských geologů byl Aliboron (973–1048). Vypočítal na svou dobu velmi přesně rozměry Země a byl přesvědčen o tom, že Země rotuje kolem své osy a obíhá kolem Slunce. Čtyřicet let strávil v Indii a spekuloval o jejím geologickém vývoji: předpokládal, že indický subkontinent byl kdysi zaplaven mořem. Perský učenec Avicenna (981–1037) čerpal z řecké a indické vědecké literatury a navrhl vysvětlení vzniku hor či zemětřesení.

V Číně zformuloval učenec Šen Kua (1031–1095) hypotézu o procesu formování pevniny: na základě svého pozorování fosilií zvířat v geologické vrstvě hory usoudil, že půda vznikla erozí a ukládáním bahna.

O původu slova geologie se vedou spory. Uvádí se, že ho poprvé použil Ulisse Aldrovandi v roce 1603, Nor Mikkel Pedersøn Escholt (1600–1699), který v roce 1657 vydal knihu Geologia Norvegica, nebo také Jean-André Deluc v roce 1778. Jisté je, že jako pevný termín jej zavedl Horace-Bénédict de Saussure v roce 1779. Již předtím však, v roce 1763, vydal Michail Lomonosov pojednání O stratě Země. Jeho práce byla prvním pokusem o ucelený příběh geologického vývoje Země od počátku až do současnosti.

Angličan William Smith (1769–1839) nakreslil první geologické mapy a založil studium vrstev hornin za pomoci zkoumání fosilií, které jsou v nich obsaženy. Někdy se za autora první geologické mapy označuje Američan William Maclure, která takovou mapu vydal roku 1809.

Za prvního moderního geologa je často považován James Hutton (1726-1797). V roce 1785 napsal článek s názvem Teorie Země. Uvedl v něm, že Země musí být mnohem starší, než se předpokládá. Hutton věřil, že horniny vznikly převážně sopečnou činností. Následovníci Huttona a této jeho teorie byli pak známí jako plutonisté. Vůči nim se časem vyhranili neptunisté v čele s Abrahamem Wernerem, kteří věřili, že všechny horniny byly původně dnem všeobjímajícího oceánu a pevnina vznikla jeho postupným stažením a klesáním jeho hladiny.

Charles Lyell (1797-1875) vydal v roce 1830 svou slavnou knihu Principles of Geology. Tato kniha, která mj. silně ovlivnila Charlese Darwina, propagovala novou teorii: uniformitarianismu. Ta tvrdí, že pomalé geologické procesy probíhají v celé historii Země, a to dodnes. Naproti tomu opoziční katastrofická teorie tvrdila, že rysy Země se formovaly v jednorázových katastrofických událostech a v mezidobí v podstatě neprobíhají. Časem převládla první z teorií.

Velká část geologie 19. století se točila kolem otázky přesného stáří Země. Odhady se pohybovaly od několika stovek tisíc po miliardy let. Na počátku 20. století radiometrické datování umožnilo odhadnout věk Země na dvě miliardy let. Povědomí o tomto obrovském časovém úseku otevřelo dveře novým teoriím o procesech, které formovaly planetu.

Průlomovým konceptem byl prakontinent Gondwana. Přišel s ním Rakušan Eduard Suess v knize Das Antlitz der Erde (Tvář Země) roku 1861. Vycházel z existence fosilií stejné glossopterisové flóry v Jižní Americe, Africe a Indii (později po jeho smrti byla glossopterisová flóra nalezena i v Antarktidě), z čehož Suess vyvozoval, že tyto dnes vzdálené kontinenty byly kdysi spojeny do jednoho kontinentu. Suess však ještě neznal deskovou tektoniku, v jeho době převládala ještě teorie geosynklinál.

Mezi nejvýznamnější pokroky v geologii 20. století patří právě vývoj teorie deskové tektoniky v 60. letech. Desková tektonická teorie vznikla ze dvou oddělených geologických pozorování: šíření mořského dna a kontinentálního driftu. Tato teorie přinesla revoluci ve vědách o Zemi. Došlo též ke zpřesnění odhadů stáří planety. Dnes se odhaduje na přibližně 4,5 miliardy let.

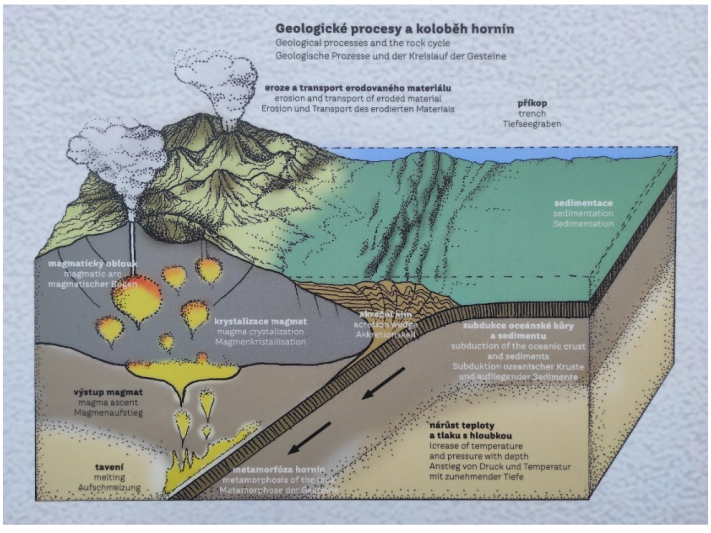

Naivisté - Dragan Gaži

Dragan Gaži (1930-1983) byl Chorvatský malíř. Jeho díla lze nalézt v Chorvatské muzeum naivního umění v Záhřebu.

Daragan Gaži se narodil v rolnické rodině 5. července v Hlebine. Základní školu navštěvoval v Hlebine, kde dokončil čtyři třídy. Byl součástí druhé generace Hlebinské umělecké školy. Jeho umění lze rozdělit do tří fází. V první fázi (1946-1953) je mu rádcem a inspirací malíř Ivan Generalić a později se též setkává s malřem, profesorem Akademie výtvarných umění Krsto Hegedušićem. Svá první díla vytváří tužkou, inkoustem a akvarelem. V roce 1949 poprvé vystavuje v Záhřebu. Druhá fáze jeho tvorby (1954-1966) je realisticko-veristicko-expresionistická. Jedná se o portréty a scény z každodenního života.

Maluje jen příležitostně, pouze ve volném čase a v zimě, kdy je méně práce v zemědělství a čas tráví v domácnosti. V roce 1954 se oženil. Koupil si speciální barvy a namaloval první obraz na sklo. V roce 1961 měl první výstavu v zahraničí. Jeho první samostatná výstava se konala v roce 1964 v Záhřebu. Třetí fáze jeho tvorby začala v roce 1967. Došlo ke změnám v kompozici a tématech. Začíná si scénu idealizovat. Stále více se věnuje malířství, spíše než zemědělství. Zemřel 26. června 1983 v Hlebine.

Jeho mladší bratr Branko byl naivní sochař.

MOJOCOYAS

Mojocoyas byla prekolumbijská kultura, která obývala území dnešního Bolívie, především v departementu Chuquisaca a oblasti Samaipata. Tato kultura je známá jako jedna z nejstarších v Chuquisace a je spojena s raným vývojem komplexní keramiky a pohřebních praktik.

Kultura Mojocoya: Zapomenuté svědectví bolivijských údolí
Kultura Mojocoya představuje jedno z nejpozoruhodnějších, avšak širší veřejnosti méně známých předhispánských společenství Jižní Ameriky. Tato předkolumbovská civilizace vzkvétala v prvním tisíciletí našeho letopočtu (přibližně v letech 1 až 900 n. l.) v oblasti východních And, na území dnešního departementu Chuquisaca v Bolívii. Jejím centrem bylo údolí v okolí současného městečka a municipia Mojocoya. Přestože byla dlouho ve stínu slavnějších sousedních říší, jako bylo Tiwanaku, moderní archeologické výzkumy ukazují, že šlo o svébytnou kulturu s vysokou řemeslnou úrovní a unikátním vztahem k rituálům a posmrtnému životu.

Geografické zázemí a způsob života
Lidé kultury Mojocoya obývali specifický ekosystém andských údolí (cabecera de valles) v nadmořských výškách mezi 1 000 a 3 200 metry. Tato poloha jim zajišťovala stabilní klima a úrodnou půdu, což vedlo k rozvoji intenzivního zemědělství. Podle archeobotanických nálezů tvořila základ jejich obživy kukuřice, hlízy (především brambory) a amarant. Zdejší mikroklima jim umožňovalo pěstovat také různorodé ovocné plodiny.

Osídlení neměla charakter obřích kamenných měst, jako tomu bylo v pozdějších fázích andských dějin. Obyvatelé žili spíše v menších, strategicky rozmístěných komunitách. Výzkumy organizované [Antropologickým muzeem v Sucre](https://correodelsur.com/panorama/20170709/los-mojocoya-los-antiguos-habitantes-de-la-region.html) však v regionu odhalily také zbytky komplexnějších struktur, včetně předhispánských stezek a opevněných bodů (např. lokalita Taqho Pujyo), které naznačují potřebu bránit území před migrujícími kmeny z nížinných oblastí Amazonie.

Mistrovská keramika jako kronika společenství
Hlavním poznávacím znamením a vrcholem materiální kultury Mojocoya je její bohatě zdobená keramika. Archeologové v této keramické tradici identifikovali vývoj, který pokrývá téměř devět století a jasně ukazuje, jak se společnost měnila a jakým vlivům čelila (zejména v období tzv. Středního horizontu).

Pro Mojocoyu jsou typické především:

* Specifické tvary: Velmi populární byly trojnožkové misky a poháry. Podstavce ve tvaru tří nožek vykazují překvapivou stylovou paralelu s některými kulturami Střední Ameriky, přestože vznikly zcela nezávisle.
* Barevnost a ikonografie: Keramika je obvykle dvoubarevná nebo trojbarevná (využívá odstíny červené, krémové, černé a

hnědé). Povrch nádob zdobí precizní geometrické vzory, esovité spirály a stylizované zoomorfní motivy, které pravděpodobně odrážely tehdejší náboženské představy.
Technologická kvalita: Nádoby byly vyráběny z jemně plavené hlíny a vypalovány při vysokých teplotách, díky čemuž mají tenké stěny a zvonivý zvuk. Sloužily jak k běžnému životu, tak jako prestižní rituální zboží.
Unikátní pohřební rity a skalní umění:
To, co kulturu Mojocoya zásadně odlišuje od ostatních andských kultur té doby, jsou její pohřební zvyklosti. Podle vyjádření bolivijských archeologů pro list Correo del Sur se v této oblasti nacházejí unikátní jeskynní komplexy, které sloužily výhradně jako skalní nekropole.

Mrtví nebyli pohřbíváni do země, nýbyž byli ukládáni do hlubokých jeskyní a skalních výklenků, často ve speciálních polohách a zabaleni do textilií spolu s bohatou výbavou na posmrtnou pouť. Součástí hrobů byly ty nejkvalitnější kusy malované keramiky, nástroje a potraviny. Tyto jeskyně byly považovány za posvátná místa (wakas), kde živí komunikovali s předky.
S rituálním životem úzce souvisí také skalní umění (petroglyfy a malby) na stěnách jeskyní a útesů v regionu Mojocoya. Motivy na skalách vykazují silnou shodu s geometrickými vzory na nalezené keramice, což potvrzuje, že šlo o jednotný náboženský-symbolický systém.
Zánik a historický odkaz
Kolem roku 900 n. l. začíná stopa kultury Mojocoya v archeologickém záznamu mizet. Tento zánik nebyl pravděpodobně způsoben náhlou katastrofou, ale postupnou asimilací a tlakem nových etnických skupin. Od 8. století n. l. se v regionu začíná prosazovat silná a expanzivní kultura Yampara, která Mojocoyu postupně pohltila a dominovala oblasti až do příchodu Inků a následně španělských conquistadorů.
I když kultura Mojocoya zanikla před více než tisíci lety, zanechala nesmazatelnou stopu v kulturní identitě dnešní Bolívie. Moderní archeologické prospekce v této oblasti stále odkrývají nová naleziště. V současnosti probíhají snahy bolivijských úřadů zapsat jeskynní rituální komplexy v Mojocoya na seznamy chráněného dědictví a citlivě je zpřístupnit pro vědecký i udržitelný turistický průzkum.

LITOMĚŘICE - HISTORIE

Lippert 1871; Smetana 1996; Kotyza/Smetana/Tomas 1997; Tomas 1999;Kocánová 2006; Hrubá 2007; Macek 2007

Litoměřice — historický úvod

… Z města, které se vedle Prahy stalo hlavním centrem opozice, byl na počátku r. 1547 vypraven dopis nespokojených stavů Ferdinandovi. Panovník se stavy nakonec v Litoměřicích před svou cestou do Saska jednal. V Litoměřicích se pak také odehrálo druhé dějství sporu stavů s panovníkem, když v červnu téhož roku Ferdinad I. po vítězné bitvě u Mühlberka město obsadil a vyzval odsud stavovský spolek k poslušnosti. Již v Litoměřicích byl nepochybně psán scénář potrestání odbojných stavů v čele s královskými městy, kterýznamenal pro všechny, Litoměřice nevyjímaje, značné politické a hospodářské ztráty.

Litoměřičtí přišli nejen o městská privilegia, majetek a zbraně, ztratili i právo na výnos z labského cla, což mělo fatální dopad na městskou ekonomiku, který však naštěstínebyl trvalého charakteru.

Litoměřice — urbanistický vývoj

Šamánková 1982; Smetana/Gabriel 1984; Kotyza/Smetana/Tomas 1997

Litoměřice se nacházejí v působivé pozici nad řekou na skalní terase, která je jedním z posledních výběžků Českého středohoří. Rozdělení terasy zářezem Pokratického potoka na dvě samostatné části předurčilo komplikované urbanistické dějiny města, které od svého vzniku hrálo významnou a strategickou roli. První sporadické stopy osídlení v prostoru budoucího města jsou archeologicky zaznamenány od 7. do 9. stol. Skutečným základem dalšího rozvoje se stalo osídlení dnešního Dómského pahorku, jehož kořenykladou někteří autoři již do 8. stol. (Šamánková 1982, 9). Právě zde bylo v polovině 10. stol. Boleslavem I. založeno přemyslovské hradiště, které se stalo jedním z opěrných pilířů královské moci na klíčové vodní trase do Saska. Zde také vznikl nejstarší litoměřický kostel, zasvěcený sv. Jiří (dnes zaniklý). Důležitým mezníkem rané fáze urbanistického vývoje bylo založení kapituly (1057), které přineslo rozdělení Dómského pahorku na část královskou (severozápadní) a církevní (jihovýchodní). Kapitula se spolu s hradem a dalšími sídelními centry stala pevnou součástí rozsáhlé sídelní aglomerace, k níž patřilo více než dvacet osad. Kolem r. 1200 měla tato aglomerace přes tisíc obyvatel a rozkládala se na zhruba 200 ha. Název Litoměřice byl přitom v této době omezen jen na Dómský pahorek.

Od přelomu 12. a 13. stol. se na městském pahorku rozvíjela kupecká osada, která se stala protiváhou hradiště s kapitulou. Dle názoru některých autorů lze její pevnější vymezení po r. 1219 spojit se zakladatelem tepelského kláštera blahoslaveným Hroznatou. Toto „první založení“, zmíněné možná v listině z r. 1251, by bylo soustředěno v jihovýchodní části terasy kolem Hroznatova dvorce. Hranice prvního města by pak probíhaly zhruba v osách ulic Jezuitské, Dlouhé a Kapucínského náměstí, přičemž hlavní osou byla nejspíše dnešní ulice Kapucínská. Jeho součástí mohl být (vedle později zaniklého kostela Panny Marie) zřejmě i předchůdce dnešního kostela Všech svatých, situovaný samostatně v severozápadním rohu příkopy obehnaného areálu (Smetana/Gabriel 1984).

Nejdůležitějším mezníkem je období mezi lety 1228–1234, kdy byla realizována lokace nového královského města. Jádrem jeho struktury se stalo dlouhé obdélné náměstí, které navázalo na trasu cesty, procházející městským pahorkem od východu k západu. ...

České scifi a fantasy

Josef Nesvadba

Josef Nesvadba (19. června 1926 Praha – 26. dubna 2005 Praha) byl český lékař a spisovatel. V období socialismu byl spolu s Ludvíkem Součkem nejvýznamnějším českým představitelem žánru vědeckofantastické literatury.

Jeho tvorba pokračovala dále i po sametové revoluci v roce 1989. Narodil se do učitelské rodiny, otec byl profesorem na obchodní škole a také matka byla učitelkou. Studia začal na anglickém gymnáziu, z něhož v roce 1941 přešel na gymnázium české. Jako mnoha jiným, i Nesvadbovi zkomplikovala studia na gymnáziu nacistická okupace, maturovat mohl až po válce v roce 1945.
Od 19 let využil znalost angličtiny, začal s prvními překlady. V letech 1945–1950 absolvoval lékařskou fakultu v Praze, obor psychiatrie – vedle své literární práce byl i významným psychiatrem a patřil k průkopníkům skupinové psychoterapie v Česku. Právě během studia poznal i Ludvíka Součka a oba tvůrci sci-fi se spřátelili. V letech 1949–1950 byl scenáristou v Československém státním filmu. Roku 1950 nastoupil do interny nemocnice v Teplicích, kde pracoval do roku 1952. Pak působil jako vojenský lékař u letectva a v Armádním uměleckém souboru. Od roku 1956 až do odchodu do důchodu v roce 1992 pracoval jako psychoterapeut na psychiatrickém oddělení Fakultní polikliniky v Praze; byl evidován také jako agent StB pod krycím jménem Autor. Kromě překladů z angličtiny psal převážně divadelní hry a povídky – několik jeho povídek bylo i zfilmováno, například Blbec z Xeenemünde (1960) a Tarzanova smrt.
Mnoho svých prací uveřejnil v řadě časopisů (Mladá archa, Generace, Kvart, Mladá fronta, Středoškolák). Spolupracoval na celé řadě filmů (např. Upír z Feratu, Pane, vy jste vdova!) a televizních a rozhlasových seriálů (Bambinot). Během života hodně cestoval, navštívil Asii (Vietnam, Čína), dva roky strávil v USA. V roce 1983 mu byl udělen titul zasloužilý umělec. Byl předsedou Sekce pro vědeckofantastickou literaturu při Svazu spisovatel; zastupoval Československo na několika SF kongresech. Byl předsedou české sekce World SF a dvojnásobným nositelem ceny této organizace. Jeho dcera je spisovatelka Bára Nesvadbová.

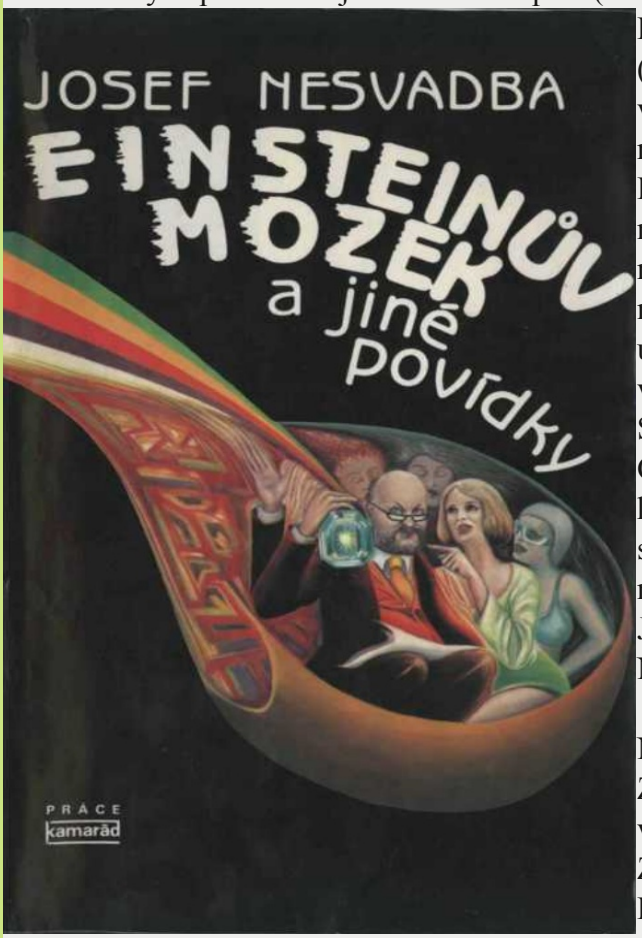

Náměty k filmům: Blbec z Xeenemünde, 1962, Tarzanova smrt, 1962, Ztracená tvář, 1965, Zabil jsem Einsteina, pánové…, 1969, Pane, vy jste vdova, 1970, Slečna Golem, 1972, Tajemství zlatého Buddhy, 1973, Zítra vstanu a opařím se čajem, 1977, Kam zmizel kurýr, 1981, Upír z Feratu, 1982, TV seriál Bambinot

Blbec z Xeenemünde

Vrátili ho rodičům už z první třídy, protože byl nepozorný, zapomnětlivý, roztěkaný a neustále se jen rval, dokonce i po učiteli hodil kalamářem. Jasný případ oligofrenie, doktoři nedávali žádnou naději. A přece žena inženýra Habichta měla právě tohle své dítě nejraději. Objevila, že má talent pro čísla a platila mu před válkou guvernantku, starší dámu, která se o něho denně starala. Ten slabomyslný chlapec se jmenoval Bruno. Vyprávěl mi o něm můj příbuzný, který byl za války nasazen v Xeenemuende a bydlel tam u jednoho sedmdesátiletého profesora. Tento učitel měl vystřídat u Habichtů přísnou guvernantku po tom záhadném náletu ze čtvrtého října. Xeenemuende bylo až do té doby bez jediného zásahu spojeneckých bombardérů. Nezdálo se také, že by tu někde byly důležité objekty. Jedině ta továrna pod zemí, kde se vyrábí něco tajného, nikdo nevěděl co. V noci na čtvrtého října spadla jedna malá bomba lehkého kalibru přímo na domek Brunovy guvernantky a zabila jenom ji, protože stará dáma bydlela samotná. Při tom se na velitelství zapřísahali, že široko daleko nebylo nepřátelské letadlo. Mluvili o zásahu dalekonosným dělem. Ale proč by anglická dalekonosná děla odstřelovala z Doveru domek Brunovy guvernantky, nikdo nevěděl. Starý učitel nabídku paní Habichtové rád přijal. Přivydělával si v penzi kondicemi, protože neměl stále dost peněz, aby si mohl kupovat aspoň brambory na černém trhu. Jenže mu neřekli, že Bruno je blbec. To zjistil až při prvním setkání. Byl to patnáctiletý hoch s výrazem šestiletého a s některými zvyky batolat. Během hodiny se dokázal vymrštit po mouše a zčistajasna ji spolknout, strčit si do nosu plnicí pero, nebo polít učiteli
kalhoty náhražkovou kávou, kterou mu uvařila paní Habichtová. Ten se ovšem hned zdvihl a chtěl odejít. Zoufalá matka ho musela dlouho přesvědčovat, zvýšila mu honorář a slíbila, že mu bude vařit večeře, když se Bruna ujme. A chlapec jako by se najednou chtěl zalichotit: stoupl si před učitelem do pozoru a hlasitě odříkával velkou násobilku, dělení i odmocňování. „Má úžasnou paměť na čísla. Zapamatuje si všechno," řekla jeho matka. „Umí nazpaměť celý telefonní seznam Xeenemuende." A Bruno hbitě odříkával prvních šedesát čísel i s adresou účastnických stanic. Ale mateřský jazyk nechápal, historie mu nešla, dokonce nedokázal ani přečíst větu. To, prosím, skoro v patnácti letech. Profesor vždycky počítal minuty do večeře, nikdy v životě mu hodina nepřipadala tak dlouhá a nikdy nechodil tak nerad za žákem. Asi za měsíc přistihl Bruna, jak se pere na ulici s celým houfem mladších dětí. Pohlavkoval ty osmileté kloučky, nastavoval jim nohu a kopal do nich, když leželi na zemi. „Bruno!" profesor křičel již zdálky, ale utíkat nemohl, dýchalo se mu špatně, a tak blbečka zkrotila teprve řeznice, která pozorovala celou scénu ze svého krámku naproti. Chytila ho za límec – byla to svalnatá ženská – a hodila ho prostě přes zeď do zahrádky Habichtovy vily. Děti potom pozvala k sobě a umyla jim odřeniny. „Tohle dělá každou chvíli," vysvětlovala překvapenému profesorovi. „Ten blbec. Patřil by do ústavu. Nemít tatíčka tak vysoko, tak už ho dávno odvezli. Vždyť se vám každý diví, že k nim chodíte." Ale večeře byla ten den u Habichtů zvlášť vydatná a v meltě bylo cítit pár zrnek pravé kávy, dokonce i Bruno se choval klidně a jenom trucovitě pozoroval jedno místo v rohu pokoje, takže se učitel k výpovědi opět neodhodlal. Tutéž noc bylo celé město vzrušeno novou katastrofou. Krámek řeznice, která bydlela proti Habichtovům, byl zničen stejným způsobem jako dům guvernantky: bombou malého kalibru nebo dělostřeleckým granátem. Projektil zřejmě musel proletět oknem, vybuchl teprve v místnosti, kterou zdemoloval. Řeznice uhořela.

Bruno se druhý den celou hodinu usmíval. Učiteli začalo být úzko. „Kdo vlastně dává na vašeho chlapce celý den pozor?" ptal se opatrně paní Habichtové při večeři. „Nikdo. Je ohromně hodný. Hraje si vzadu na verandě, muž mu zařídil takovou dílničku."

„Rád bych se tam podíval." „Ne," vyrazil chlapec temným a zuřivým hlasem, celý zrudl. „On tam nikoho nepustí," vysvětlovala jeho matka. „Je to jeho vlastní království," a mrkala při tom na učitele spiklenecky. „Občas ho pozoruji klíčovou dírkou," dodala, když ho doprovázela k vrátkům. „Hraje si celý den s takovou dětskou stavebnicí pro mladé techniky. A s několika krámy,které mu přinesl manžel z továrny. Je to docela neškodná zábava."

„Myslíte?" řekl učitel a podíval se ještě jednou na vyhořelý krámek řeznice. „Člověk u těchhle dětí neví. Je přece nemocný. Patřil by do ústavu..."Ale tím paní Habichtovou strašně popudil. Už tedy i profesor se přidal k sousedům, kteří nenávidí Bruna. „Kdepak, mýlíte se, mám ho dokonce jaksi rád. Je mi ho líto. A myslím si, že by byl v ústavě šťastnější."

„Nikdy!" dupla si nohou rozhodně paní Habichtová. „Dokud budu živa, tak ne!" Proto se příště rozhodl učitel sám zkontrolovat Brunovu laboratoř. Prošel domovními dveřmi rovnou k verandě. Chlapec se ani nezamkl. Týral tam malé svázané kotě faradizačním přístrojem. Zvíře bylo už polomrtvé, když je profesor zachránil. Bruno mu je nechtěl vydat. Mlčky spolu zápasili,

Chlapec chrochtal jakési zvuky a profesora začalo opět bolet u srdce. Zbýval jen rázný zásah. Praštil Bruna po hlavě. Kluk jenom skočil do rohu a podíval se po něm s nenávistí.

„K

!!! BONUS !!!
KLIKNĚTE A PAK SI OTEVŘETE KNÍŽKU V PDF!!!

MLOČÍ SLOUPEK

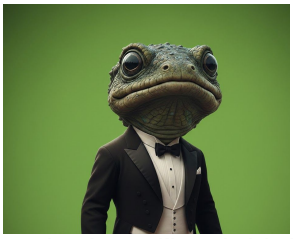

No, ani mi nepřipadal jako blbec, spíš ty ostatní lidé. Ale, nemohu to kvalitně posoudit, jsem jen obyčejný mlok. Taky jsem zkoušel něco malého z vyhozeného materiálu ve sklepě sestrojit a hned mi to sebrali. Že prý to vyzařuje nějaké neviditelné paprsky, které škodí nebo co. Já jsem paprsky viděl a neškodili mi. Jen ta myš, co mi pravidelně užírala večeři se přestala hýbat. Tu mi taky sebrali. Takže vynálezci to mají opravdu těžké. Můj asistent - dozorce - ošetřovatel mi vysvětlil, že to tak funguje všude. To mě uklidnil.
Váš Andreas.

WWW stránky Scifi a Fantasy

Děti noci je webzin sloužící jako informační portál pro všechny fanoušky nadpřirozených nočních tvorů, upírů a vlkodlaků především. Od roku 2006, kdy ušel první krůčky, se proměnil ze skromných stránek jedné fanynky na deník o fantastice s více než třemi stovkami jedinečných návštěv denně. Fanoušci mají možnost číst tematicky zaměřené články, diskutovat na našem fóru, soutěžit o hodnotné ceny a účastnit se každoročního NightConu, který pořádáme v rámci Festivalu fantazie.

Matematický růžek

M

VYBRANÉ KAPITOLY
TROJÚHELNÍKY 2

Dnes si doplníme znalosti o úhlech a stranách v trojúhelníku. Součty úhlů? Jak prostinké, milý Watsone...

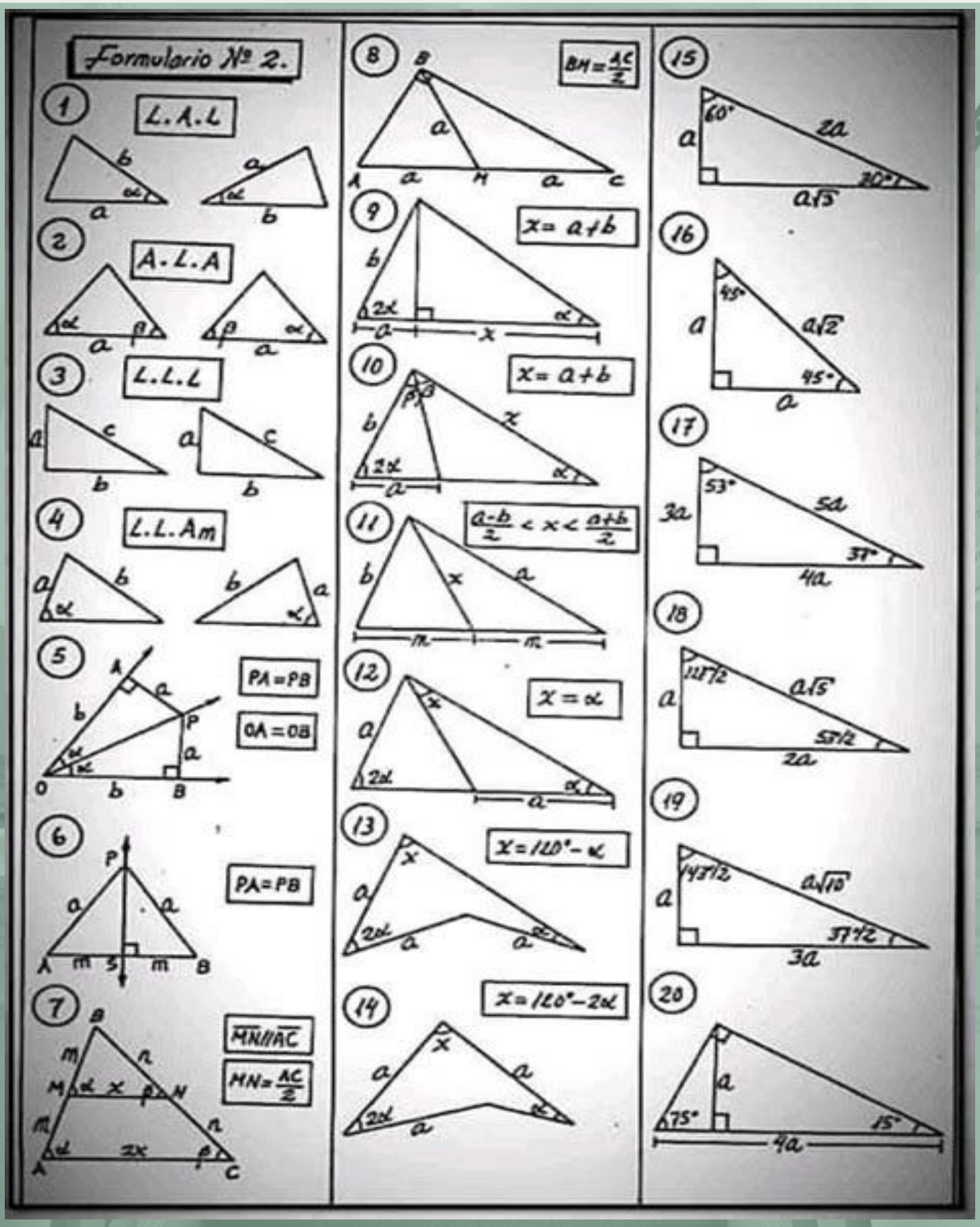

Naše krásné zříceniny - Blansko

Historie a pověsti

Hrad Blansko Rozlehlé a dobře dochované zříceniny hradu Blansko z přelomu 14. a 15. století se nachází na výrazném kopci vysoko nad levým břehem Labe, v dominantní poloze nad údolím Neštěmického potoka. V písemných pramenech se kromě českého názvu objevuje i pojmenování Blankenstein, což by se dalo přeložit jako holá skála. Založen byl mocným rodem Vartenberků, který měl v okolí rozsáhlé državy. Do dnešních dnů se dochovala v celé délce obvodová hradba jádra hradu, cisternová věž a část sklepa na východní straně hradu. Z hradu je úchvatný kruhový výhled na České středohoří, Krušné hory, Lužické hory a další. Za dobré viditelnosti můžete z vyhlídky hradu spatřit deset hradů v blízkém i dalekém okolí.

První zmínky o hradu pocházejí z roku 1401. Hrad Blansko byl většinou v držení Vartenberků. První známý majitel, Václava z Vartenberka, byl stoupencem Zikmunda Lucemburského. Roku 1527 jej koupil Jindřich z Bünau. Na hradě však v té době žil jen hejtman s posádkou. Po roce 1585 prošel renesanční úpravou opevnění. Začátkem 17. století sloužil hrad Blansko jako vězení. Roku 1628 jej Günter z Bünau prodal Kryštofu Šimonovi z Thunu, který hrad připojil ke krásnobřezenskému panství a hrad zpustl. Dějiny hradu jsou velmi pestré a zabraly by mnoho místa. Vyprávějí o častém střídání majitelů, válkách a bitvách, přátelství i zradě.

V roce 1931 byl na nejvyšším místě hradu Blansko postaven vyhlídkový objekt, v jehož přízemí se nachází valeně zaklenutý prostor, který sloužil jako turistický přístřešek pro případ nepříznivého počasí. Dole pod hradem stojí při značce startu blanenská šenkovna, která byla v provozu až do 1. světové války a připomínala se již roku 1527, se konávala poslední soudní sezení nad odsouzencem podle hrdelního práva. Končíval svůj život na vedlejším Šibeničním neboli Soudním vrchu nad Mírkovem.

Časopis - blog pro rodinu, přátele a známé
ZDARMA
vychází nepravidelně asi jednou měsíčně
vydává PRUH Soft Litoměřice

email: pavelhruby03@gmail.com
web: www.phrub.cz
fb: https://www.facebook.com/pavelhruby03

kompilace obsahu Wikipedie, WWW stránky
grafické programy IrfanView 64, InkScape 1.3, Gimp 2.10.22, inPixio Photo Studio12 Ultimate, CLOUDE, GEMINI, Krita aj.
vyrobeno v programu Scribus 1.6.6

Možnost zasílání časopisu ve formátu PDF e-mailem. Zájemci pište na můj e-mail.
1. červenec 2026
© PRUH Soft 2026

HRAD BLANSKO OPŘEDENÝ POVĚSTMI

Na hradě Blansko sídlil prý kdysi zlý obr, který velkým prakem střílel na město Ústí nad Labem kamení a koše s jedovatými hady a jinými rozličnými způsoby škodil obyvatelům města. Tento obr se chodíval koupat do řeky Bíliny, avšak představení města si na něm vymohli, že musí město opustit ještě před večerním klekáním, jinak bude potrestán. Jednoho dne se obr opozdil a zůstal ve městě ještě po zazvonění večerního zvonu z kostela Nanebevzetí Panny Marie. Rozzlobení měšťané, kteří se již dlouho chtěli obtížného souseda zbavit, se na milého obra vrhli a utloukli ho.

Oslava července

Červenec voní zvědavostí,
když slunce pálí do vlasů.
V očích tvých vidím světlo jasu,
co rozsvítí i temnotu.

Horký vítr šeptá naše jména,
když hvězdy se rodí v nebi.
Srdce nám tluče v rytmu světa,
co jen pro nás teď se děje.

Ráno se budí v plamenech,
když rosy se lesknou v trávě.
Láska je jako letní dech,
co nikdy se nevzdává.

Ať měsíc červeně nám svítí,
v objetí, co čas nezmění.
Náš příběh v žáru se zachytí,
do krásného zimního snění.

(AI Leo, upraveno)

ČERVENEC 2026 — 22 prac. dnů

27			04:55 21:13 **Středa** 1 22:33 05:46 Jaroslava	04:56 21:12 **Čtvrtek** 2 22:54 06:58 Patricie	04:57 21:12 **Pátek** 3 23:11 08:11 Radomír, Radomíra	04:57 21:12 **Sobota** 4 23:25 09:25 Prokop	04:58 21:11 **Neděle** 5 23:38 10:38 Den věrozvěstů Cyrila a Metoděje
28	04:59 21:11 **Pondělí** 6 23:51 11:52 Den upálení mistra Jana Husa	05:00 21:10 **Úterý** 7 —:— 13:08 ◑ 21:29 Bohuslava	05:01 21:10 **Středa** 8 00:05 14:28 Nora	05:02 21:09 **Čtvrtek** 9 00:22 15:53 Drahoslava, Drahuše	05:03 21:08 **Pátek** 10 00:45 17:21 Libuše, Amálie	05:04 21:08 **Sobota** 11 01:17 18:46 Olga, Helga	05:05 21:07 **Neděle** 12 02:03 20:00 Bořek
29	05:06 21:06 **Pondělí** 13 03:08 20:56 Markéta	05:07 21:05 **Úterý** 14 04:30 21:35 ● 11:43 Karolína, Larisa	05:08 21:04 **Středa** 15 06:00 22:02 Jindřich	05:09 21:03 **Čtvrtek** 16 07:31 22:21 Luboš	05:10 21:02 **Pátek** 17 08:56 22:37 Martina	05:11 21:01 **Sobota** 18 10:17 22:51 Drahomíra, Drahomír	05:12 21:00 **Neděle** 19 11:34 23:05 Čeněk
30	05:14 20:59 **Pondělí** 20 12:48 23:19 Ilja, Eliáš	05:15 20:58 **Úterý** 21 14:02 23:34 ◐ 13:06 Vítězslav, Vítězslava	05:16 20:56 **Středa** 22 15:15 23:53 ♌ 21:13 Magdaléna, Magda	05:17 20:55 **Čtvrtek** 23 16:27 ++:++ Libor	05:19 20:54 **Pátek** 24 17:36 00:18 Kristýna	05:20 20:53 **Sobota** 25 18:37 00:51 Jakub	05:21 20:51 **Neděle** 26 19:28 01:35 Anna, Anita
31	05:22 20:50 **Pondělí** 27 20:08 02:30 Věroslav	05:24 20:49 **Úterý** 28 20:37 03:35 Viktor, Alina	05:25 20:47 **Středa** 29 21:00 04:46 ○ 16:36 Marta	05:26 20:46 **Čtvrtek** 30 21:18 06:00 Bořivoj	05:28 20:44 **Pátek** 31 21:33 07:15 Ignác		

KRÁLOVSKÉ MĚSTO LITOMĚŘICE
Více na www.litomerice.cz